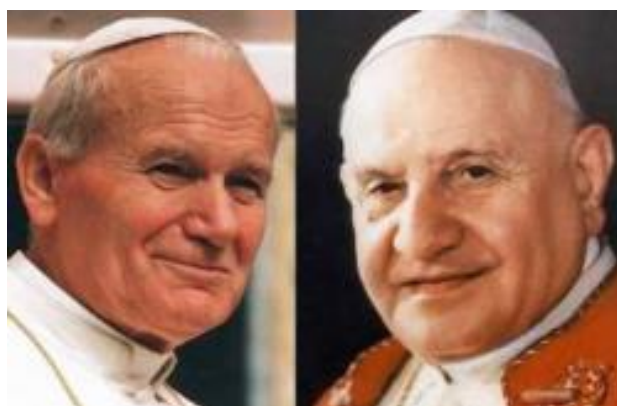

**Svatořečení
JANA PAVLA II.
a Jana XXIII.**

Vatikán 27. dubna 2014

www.miklastour.cz

ZÁJEZD NA SVATOŘEČENÍ JANA PAVLA II. A JANA XXIII.

Program zájezdu:

Sobota 26. dubna:

- odjezd v 10.00 hod. z Olomouce - MHD naproti poště vedle vlakového nádraží
- v 10.30 hod. z Prostějova - CK Miklas Tour, Pešínova 21i
- v 11.30 hod. z Brna - zastávka MHD naproti Zvonařky, roh ul. Trnitá a Opuštěná (před budovou MÚ Šlapanice)
- v 12.00. z Mikulova - benzina AVANTI (poslední benzinka před celnicí)

Noční jízda s bezpečnostními a hygienickými přestávkami přes Vídeň, Graz, Klagenfurt, Villach, Tarvisio, Udine, Venezia, Padova, Ferrara, Bologna, Firenze, do **Říma**

Neděle 27. dubna:

Příjezd do Říma (kolem 4. hodiny ráno), přejezd městskými busy nebo metrem k Vatikánu. Tam se budeme snažit v tom ohromném množství lidí dostat co nejbliže na Svatopetrské náměstí a budeme čekat na slavnostní bohoslužbu.

V 10 hod. slavnostní bohoslužba se SVATOŘEČENÍM
Odpoledne je vlastní program.

Ve 20 hod. návrat do vlasti.

Pondělí 28. dubna:

Kolem 14. hod. příjezd do Brna a postupně do dalších odjezdových míst

Kéž nám budou tyto radostné chvíle neděle 27. dubna, neděle Božího Milosrdenství, ve společenství statisíců věřících na Svatopetrském náměstí velkým povzbuzením pro náš život z víry, abychom i my více zatoužili po vlastní svatosti, a měli tím pevnou naději, že jednou i my budeme společně s Janem Pavlem II. a Janem XXIII i ve společenství všech svatých spolu s Bohem Otcem a jeho Synem v Duchu Svatém se v nebesích radovat na věky!

Běžně píšeme zápisky z našich cest bezprostředně ihned po návratu. V případě cesty na Svatořečení Jana Pavla II. a Jana XXIII. jsme si všechny ty dojmy museli nechat zažít a znovu prožít ten film vzpomínek, který se nám mísil s dojmy z 5.vlakové pouti do Lurd, kam jsme odjeli hned na třetí den po návratu z Říma. Proto prosíme, přijměte naše vzpomínky tak, jak jsme tu krásnou událost viděli my našima očima. Třeba budou v mnohém podobné těm vašim a pomůžeme je tak uchovat pro budoucnost či pomohou lépe přiblížit vyprávění dalším lidem, kteří u TOHO nemohli být osobně...

Je něco neuvěřitelného či snad přímo fascinujícího, že oba svatořečené Jana XXIII. a Jana Pavla II. jsme zažili a že za Jana XXIII. svoláním II. Vatikánského koncilu došlo k určité obrodě církve.

Zejména u Jana Pavla II. se nám promítala hlavou řada příležitostí, kdy jsme měli dnes už svatořečeného Jana Pavla II docela nablízku. Bylo to nejprve v roce 1990 na památném Velehradě, kdy náš sbor SCHOLA CANTORUM Prostějov byl členem velkého spojeného pěveckého sboru, který zpíval při vůbec první papežské bohoslužbě – tehdy ještě v ČSFR. Byl to úžasný zážitek – úžasné shromáždění, kdy jsme byli opojeni přicházející svobodou, která vrcholila právě onou historickou první návštěvou papeže Jana Pavla II., o které prezident Václav Havel řekl, že už ví, co je to zázrak. Návštěva Jana Pavla II. začínala nejprve v Praze, potom na staroslavném Velehradě a pokračovala pak ještě v Bratislavě. Další návštěva, kterou jsme samozřejmě nevynechali, následovala v roce 1995 v Olomouci s nezapomenutelným setkáním s mládeží na Svatém Kopečku s jejich heslem: „Otče, Svatý Kopeček plný je Tvých oveček“ a v neposlední řadě pak v roce 1997, kdy prožíval svůj velký historický den Hradec Králové.

Pro nás osobně, to pak bylo ještě setkání o svátku Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna 2004 ve francouzských Lurdách, kde jsme měli možnost se týden podílet na přípravě Jeho poslední zahraniční návštěvy v úžasné mezinárodní pracovní skupině. Mnozí určitě vzpomenu i na první Národní pouť do Říma v r. 1989, při které byla svatořečena sv. Anežka česká, či další Národní poutě v r. 1996 resp. 2000. Pro mnohé je tu ještě jistě vzpomínka na duben 2005, kdy se za účasti více než milionu věřících a věříme, že nejen věřících, konalo poslední rozloučení s Janem Pavlem II. – prvním slovanským papežem. Na Národní děkovné pouti, na podzim v r. 2010 v Římě jsme se poprvé dověděli, že Jan Pavel II. bude blahořečen. Díky Bohu jsme se této velké slavnostní bohoslužby dožili a mohli si ji prožít 1. května 2011 přímo ve Věčném městě. Nyní nám bylo dopřáno být „při tom“, kdy Jan Pavel II. spolu s Janem XXIII. byli papežem Františkem 27. dubna 2014 v neděli Božího Milosrdenství svatořečeni. Zveme Vás, abyste se spolu s námi ponořili do řádků poněkud neumělých vzpomínek na tuto velkou událost. Věříme, že pro všechny to byla doslova jedinečná událost....

Sobota 26. dubna 2014

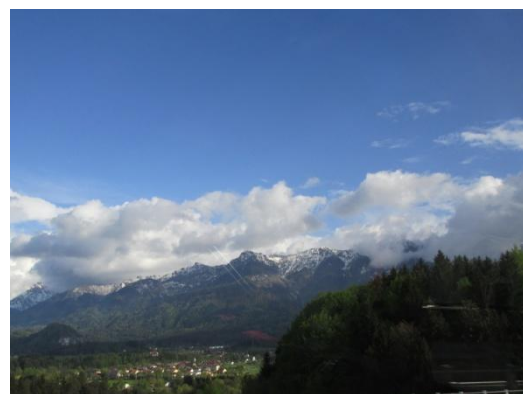
Ve stanovený čas „ připlouvá“ k sídlu CK MIKLASTOUR v Prostějově bílý koráb zn. MERCEDES dopravní společnosti „HNÁT“ z Radiměře a přiváží již poutníky, kteří nastoupili již v Olomouci.

Zde nás pozdraví a šťastnou cestu popřeje výkonná ředitelka CK paní Jana Miklasová (p. Miklas odjel již s další skupinou v předchozí den) a pokračujeme dále směr Brno, kde na tradičním stanovišti u Zvonařky nastupuje další část poutníků. Odtud jedeme směr hraniční přechod Mikulov. Zde přistupují ještě poslední poutníci. Autobus je zaplněn takřka do posledního místečka, tj. 46 poutníků + dva řidiči.

To už ale máme za sebou zpívanou modlitbu „Anděle boží strážce můj“ a v průběhu cesty se seznamujeme s programem – resp. s představami, neboť na takové pouti, kde se očekává více než milion poutníků se nedá asi nic přesně naplánovat. Od odbočky na Mistelbach už si to fičíme po zcela nové dálnici, která je otevřena od února r. 2010. Kvalita povrchu a tudíž i pohodlí jízdy je zcela odlišná od naší dálnice zasluhující místy značku „hopsabahn“. Náš koráb si to pluje jako po vodě a zdáli máváme významným památkám a stavbám města na Dunaji, jako dómu sv. Štěpána, UNO CITY, Vídeňskému kolu v Prátru atd. Pavučinou nadjezdů a podjezdů se postupně dostáváme na dálnici A 2, vedoucí na jih směr Wiener Neustadt, Graz, Klagenfurt a Villach. Nabízí se dostatek času k modlitbě, kterou vede otec Jiří, povídání i přemítání, jak se asi Italové zhostí této velké akce, kde vystoupíme, jak se dostaneme co nejbližší k Basilice sv. Petra atd. Asi v polovině cesty mezi Vídní a Grazem máme první delší zastávku, kdy se mimo jiné podává občerstvení z autobusového bufetu, možnost provedení osobní hygieny atd. Cestou sledujeme krásu Alp se zasněženými vrcholky...

Po půlhodině odpočinku usedá k volantu řidič p. Procházka a pokračujeme směr Graz, Klagenfurt a Villach. Vzhledem k tomu, že je předvečer prvního máje, uděláme si první – autobusovou májovou pobožnost, která se skládá ze zpívání, modlitby sv. Růžence, Litanie Loretské a závěrečné písně „Vesel se nebes Královno“. Večerní zastávku s večerní hygienou máme možnost provést již v Itálii u Udine na odpočívadle velice příjemného motorestu „FRATA“, které je mi velice dobře známé z pravidelných cest do Barcelony. Příjemný personál, kvalitní káva, různé pochutiny a hlavně příznivé ceny stále přetrvávají. Muž pečující o sociální zařízení dokonce nabídne možnost sprchy a to za „vatikánskou měnu“.

Poté následuje promítnutí krásného filmu Svědectví o životě Jana Pavla II.

Po promítnutí filmu se den či noc zvolna přehoupla do dalšího dne, kterým je

Neděle Božího Milosrdenství – 27.dubna 2014

Zatímco ruka řidiče p. Svobody pevně svírá volant a kužely světlometů autobusu prořezávají tmu zvlhčovanou občasnými přeháňkami, většina poutníků sní svůj poutní sen o cestě do Říma. Je zajímavé, že předjíždíme velice málo autobusů a prakticky žádný nepředjel ani nás. Až nás to překvapuje a máme obavy, zda nejedeme poslední a zda se tedy vůbec do Říma resp. Vatikánu dostaneme. Teprve na předposledním odpočívadle asi 20 km před Římem je parkoviště zaplněno mnoha autobusy a tudíž jsou i fronty na záchodech, takže se naše přestávka poněkud protáhne oproti stanovenému času odjezdu. Asi 15 km před Římem platí naši řidiči mýto a pomalu vjíždíme do Věčného města. Kupodivu není žádná zácpa a plynule jedeme směr ANAGNINA, což je konečná stanice římského metra – trasy A. Krátce po 4.hodině ranní opouštíme autobus a míříme si to ke stanici metra.

Již před stanicí stojí dlouhá fronta. Jak později zjišťujeme, je to opatření proti ucpání vestibulu stanice a cestující jsou vpouštěni do podzemí postupně. Vlaky metra jezdí nonstop snad ve dvouminutových intervalech. Je však potřeba si zakoupit jízdenky – nyní už jsou v ceně 1,5 Eura. Je ale otevřena jen jedna pokladna a tak by se mělo více využívat prodejních automatů. Pohodlně nastupujeme do vozu a jedeme na stanici Ottaviano, která je nejbližší Vatikánu – náměstí sv. Petra. Je to až 21. stanice na trase A. Zajímavostí římského metra je snad i to, že má pouze jednu přestupní stanici na linku B, která je na nádraží TERMINI. Díky českým vlajkám se držíme ještě pohromadě, ale po výstupu z metra je jasné, že se pohromadě dlouho neudržíme. Proto jsme si již v autobusu stanovili hodinu a místo srazu, odkud bychom společně odešli na stanici metra a pokračovali zpět na konečnou stanici ANAGNINA, kde nás bude očekávat náš autobus. Věříme, že se všichni ve smluvený čas tj.

v 19 hodin sejdeme v blízkosti Obelisku na Svatopetrském náměstí. Ulicemi se valí stovky či tisíce poutníků a všichni mají jeden směr – Náměstí sv. Petra nebo aspoň blízkost tohoto světově snad neznámějšího místa. Po chvíli již jsme v blízkosti vatikánských muzeí a představa, že se dostaneme na Svatopetrské náměstí se velice rychle rozplývá. Proud lidí nás žene do bočních uliček. Vstup na Svatopetrské náměstí je uzavřen, resp. Svatopetrské náměstí je už zcela zaplněno. Masa lidí nás nese a máme co dělat, aby nás proud lidí neumačkal a zejména Marušku na vozíku. Maruška Harcubová by si ostatně zasloužila samostatnou kapitolu v tomto zápisu. Cestu na svatořečení dostala ke svým 30. narozeninám. Chtěla si tak připomenout, kdy jí před 19 lety sv. otec Jan Pavel II. objal – důvěrně ho od té doby oslovuje „dědeček“ .

Postupně se protlačujeme přes proudící davy aspoň k některé z velkoplošných obrazovek. Snažíme se propracovat k hlavní třídě směřující ke Svatopetrskému náměstí – k Via Conciliazione. To už jsme ale prakticky rozděleni. Představa, že s Maruškou na vozíku budeme něco jako „razicí štít“ je zcela lichá a naopak máme obavy nejvyššího stupně, aby nás davy lidí spolu s Maruškou neušlapaly. Docela si představujeme, jak to asi vypadá na pouti v arabské Mecce. Nakonec se protlačujeme poblíž novinářské tribuny na konci Via Conciliazione, kde máme před sebou velkoplošnou obrazovku, ale chybí nám ozvučení. Tedy vidíme, ale neslyšíme. Jedna z našich skupin zakotvila na Piazza PIA, kde sice slyší, ale na obrazovku nevidí.... Zato jsou ale relativně v klidu, neboť si mohou sednout na přinesenou sedačku a opřít se o zeď. Nevýhodou je poněkud nepříjemný ozón vinoucí se z nějakého tunelu. Relativně konečnou pozici jsme zaujali krátce před sedmou hodinou a představa, že

v takové mlýnici budeme čekat takřka tři hodiny, není dvakrát příjemná.

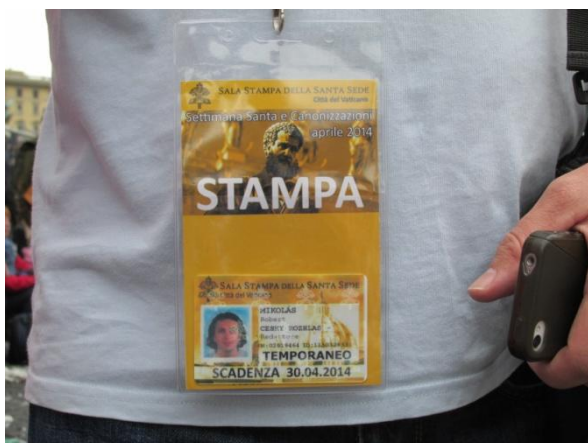
Kolem nás je směsice národů snad z celého světa. V naší těsné blízkosti však převládají Poláci, kteří si nenechali ujít tuto životní šanci být u svatořečení velkého člověka polského národa. Pro nás zcela nepochopitelně se valí lidé proti nám. Nechápeme. Nakonec zjišťujeme, že prý v blízkosti svatopetrského náměstí je taková tlačence, že se snaží vrátit či odejít do vzdálenějšího místa, kde očekávají, že bude u některé z velkoplošných obrazovek volněji. Ale opak je pravdou. Italští organizátoři situaci prostě nezvládají. Regulovaný prostor je pouze přímo na Svatopetrském náměstí, které je rozděleno do sektorů a jsou zde i uličky pro eventuelní příjezd sanitního vozu apod., což v našem případě zcela absentuje. A tak do celkového hluku a tlačence čím dál víc zaznívá zvuk píšťalky, pomocí které si snaží udělat prostor čtyř záchranářů. O průjezdu sanitního či policejního vozu nemůže být řeč. Záchranáři tak řeší případný transport nemocného naložením do plachty a odnesením na místo, kde je připraven sanitní vůz. Asi v 9 hodin se rozvíhají velkoplošné obrazovky, které nám jednak umožňují pohled na Svatopetrské náměstí, či naopak informace ze života obou kandidátů na svatořečení. Nad hlavami nám stále krouží policejní vrtulníky, které monitorují dění na náměstí sv. Petra a v jeho okolí. Jen těžko se odhaduje počet účastníků tohoto v našem životě zcela ojedinělého zážitku.

Krátce před 10.hodinou vidíme na velkoplošné obrazovce jak postupně přichází biskupové, kardinálové a s velkou radostí vítáme také emeritního papeže Benedikta XVI., který hned po svém zvolení přišel s myšlenkou svatořečení Jana Pavla II. Jako poslední přichází se svým doprovodem papež František a jeho první kroky vedou právě k emeritnímu papeži Benediktu XVI., aby ho objetím srdečně pozdravil. Se zahájením kanonizační bohoslužby se také zklidnily davy poutníků a všichni, kdo mají pohled na velkoplošnou obrazovku – nebo aspoň na její část, sledují tuto slavnostní bohoslužbu. Davy tu a tam vyruší pískání záchranářské čety, která se snaží dostat tam, kde je jí potřeba. Během bohoslužby jsou čteny životopisy kandidátů svatořečení a po prohlášení svatými se ozývá Římem mohutný potlesk. Aspoň někteří pak sledujeme průběh bohoslužby. Naděje, že budeme moci přistoupit ke sv. přijímání se velice rychle rozplývá. Do míst kde stojíme, se žádný z podávajících kněží nedostal. Po skončení bohoslužby pak ještě poměrně dlouho sledujeme dění na Svatopetrském náměstí na velkoplošné obrazovce. Svatý otec – papež František se osobně a velice přátelsky zdraví se všemi hosty, diplomaty z mnoha států, kteří se zúčastnili tohoto vpravdě historického aktu svatořečení. Teprve poté nastupuje do PAMOBILU, aby vyjel pozdravit statisíce poutníků shromážděných nejen na náměstí Svatého Petra, ale také směrem „ k nám“ na Via Conciliazione, pod Andělský hrad a další místa.

Jsme šťastni, že jsme mu mohli zamávat i my, neboť jsme se po skončení bohoslužby propracovali na konec (či začátek?) ulice Via Coniciliazione pod novinářskou tribunu a do těsné blízkosti velkoplošné obrazovky. Přitom můžeme sledovat další dění kolem nás, jako třeba aktuální zásah zdravotní služby, práci novinářů a televizních štábů. Také my máme domluveno setkání s válečným zpravodajem a dnes se zvláštním zpravodajem Českého rozhlasu stanice Radiožurnál p. Robertem Mikolášem. Trochu se nám setkání komplikuje, neboť došlo k nedorozumění u které novinářské tribuny se sejdeme. Pan Mikoláš myslel tu na Svatopetrském náměstí, zatímco my tribunu na konci Via Conciliazione. Ale nakonec to dobře dopadlo. Setkali jsme se a mohli tak prostřednictvím Radiožurnálu pozdravit naše posluchače doma v České republice.

Setkání s redaktorem Radiožurnálu panem Mikolášem bylo velice příjemným zakončením této v životě zcela ojedinělé události. Někteří poutníci se chtějí ještě vyfotografovat v té záplavě tiskovin, která pokryla nejen Piazza Pia, ale i další ulice jako Largo Giovanni XXIII , Via Conciliazione nebo přímo Náměstí sv. Petra.

Bohužel jedna z našich poutnic nám při fotografické póze upadla a narazila si koleno. Částečně ze strachu a částečně ze zvědavosti jsme po delším váhání navštívili stan Maltézských rytířů s prosbou o ošetření. Po úvodním „výslechu“ jednoho z maltézských ošetřovatelů jsem byl vykázán ze stanu, abych byl po chvíli zase povolán a vysvětlil, co se stalo. To už byla naše poutnice podrobována podrobnému vyšetření málem vč. EKG a neurologického vyšetření. Na můj zásah, že není takových vyšetření třeba, že se jednalo pouze o pád z nízké stoličky , vyšetřování zanechali a stáhli koleno obinadlem, sepsali „propouštěcí zprávu“ pro ošetřujícího lékaře a byli jsme propuštěni, aniž bychom něco platili. V době ošetření si moje paní zahrála na kolportérku zvláštního vydání „El Messaggero“ a měla poměrně úspěch, i když se po zemi válely stovky či tisíce exemplářů tohoto listu.

Teprve po propuštění naší poutnice z ošetřovacího stanu jsme se dostali do restaurace, jednak abychom se spolu s naší „pacientkou“ občerstvili pravou italskou kávou a hlavně, konečně zašli na WC, neboť naposled jsme tohoto zařízení využili asi ve 4 hodiny ráno na parkovišti před Římem a nyní bylo už po 15. hodině..... Na Svatopetrském náměstí bylo docela rušno a hemžilo se to tu poutníky doslova z celého světa a nechyběli tu ani praví Indiáni, kteří chtěli být přímými svědky svatořečení obou předchozích papežů.

Bohužel černé mraky nad náměstím nám připomínají, že internetová předpověď počasí nám avizovala déšť v době mezi 16. až 18. hodinou a ta se bohužel vyplňuje... Náměstí a přilehlé ulice se poněkud vylidňují a naopak nastupují zametací vozy, aby sklidily onen nepořádek. K návštěvě Basiliky sv. Petra stojí předlouhá fronta čekajících zájemců, což v poměrně silném dešti nebylo nic příjemného. A světe div se, ani vozíčkáři neměli v tomto případě žádnou přednost, takže nezbylo nic jiného než vyhledat nějaký přístřešek, kde bychom přežili dobu do doby srazu, tj. do 19 hodin. Tak jsme společně s Maruškou a její maminkou přijali nejprve přístřešek venkovní kavárničky, ale posléze začalo pršet i do přístřešku a tak jsme s díky přijali uvolněné místo uvnitř kavárničky, kde jsme se skryli před nepřízní počasí.

Do toho přišla zpráva, že stanice metra Ottaviano je uzavřená a probíhá zde úklid a k cestě na konečnou stanici Anagnina musíme použít příští stanici. Vzhledem k tomu, že k našemu plánovanému srazu a následnému odjezdu zbývala ještě více než hodina, vydal jsem se na stanici metra Ottaviano, abych zjistil situaci. Cesta na následnou stanici by byla pro nás totiž poněkud komplikovaná. Naštěstí ve stanici již úklid končil a stanice začínala normálně fungovat. Vrátil jsem se, abych vyzvedl dámskou část naší skupinky a vyjeli s Maruškou zpět na náměstí sv. Petra. Bylo 18 hodin a déšť přesně dle předpovědi ustal a dokonce nám vysvitlo i trochu sluníčka. Měli jsme trochu obavy, zda se nebude opakovat 1.květen 2011, kdy nám v první fázi srazu chybělo 17 poutníků a posléze 9, což byly „nadlimitní“ počty ztrát. Tentokrát však vše vyšlo perfektně a ve stanovený čas jsme byli všichni pohromadě. To však naše vlajka přilákala rodinku, ze které se vyklubala rodinka redaktorky českého vysílání Radia Vaticana a tak se s námi dali do družného hovoru a nechtěli věřit, že jsme obětovali této zcela ojedinělé události, jakou je svatořečení dvou papežů , dvě noci v autobusu. Za odměnu máme od paní redaktorky slíbený aspoň malý dárek ve formě pohlednic současného papeže Františka.

Ještě tedy společné foto na důkaz, že jsme všichni, poslední ohlédnutí k centru všeho dění – t.j. k Basilice sv. Petra a pohled na potréty obou „čerstvých“ světců a můžeme se vydat přes Kolonádu zpět na stanici Metra.

Na chvíli se odděluji od skupiny a spěchám s paní redaktorkou do české redakce Radia Vaticana, abych převzal slíbené obrázky a uháním bočními uličkami na stanici metra. Skupina už mi ujela předchozím vlakem. Šťastně se však všichni shledáváme ve vestibulu stanice Metra a jdeme na autobus. Naši výborní řidiči už na základě mého telefonátu přistavili autobus na místo, kde jsme je v časném ránu opouštěli. Ještě nezbytná prezence, při které zjišťujeme, že ani tentokrát „povolené ztráty“ nevyužijeme a v plném počtu se vydáváme plni dojmů na cestu domů. Řím opouštíme naprosto v pohodě a bez dopravních komplikací. Drtivá většina autobusů už je pryč. Jak se později dovídáme, autobus vedený panem Miklasem odjížděl již krátce po páté hodině a v tuto dobu se rozjíždělo velké množství autobusů a zkomplikovaly tak dopravní situaci. Hned na prvním odpočívadle zastavujeme na provedení večerní hygieny a kafičko z autobusového baru a po půl hodině se vydáváme na cestu k domovu. Následuje večerní modlitba a po ní pak první díl krásně zpracovaného filmu o sv. Bernadetě, který pro část výpravy nahrazuje Večerníček. Řidiči se pravidelně po 4 hodinách střídají v řízení našeho korábu a myslím, že většina poutníků po probdělé předchozí noci a náročném celodenním programu už našla svoje místo v křesle autobusu a nechává si snít svůj poutnický římský sen.....

Pondělí 28. dubna 2014

Do pondělního rána se probouzíme někde před Benátkami. Při třetím střídání kolem 8.hodiny máme delší přestávku k provedení ranní hygieny a to již na rakouském území v blízkosti Grazu. Řidič pan Svoboda plní každé přání – tj. káva, čaj, bujon a pro zvláštní zákazníky objeví v baru i tuzemský nápoj hrdinů, (že jo , Kamile!)

Atmosféra i po poloprobdělých dvou nocích a náročného nedělního programu je v autobusu i na parkovišti velice dobrá. Jsme šťastni, že jsme mohli být u toho i když jsme toho moc neviděli a někteří třeba viděli, ale zase neslyšeli. Ale tu atmosféru by nenahradila ani ta nejdokonalejší obrazovka ve formátu 3D. Celou cestu zvládá velice dobře i Maruška Harcubová, rozená horalka z Harrachova, která je ostatně i přes svůj handicap asi nejzkušenější cestovatelkou z nás všech, jak nám ji do mikrofonu měla možnost představit její maminka.

Po ranní modlitbě vedené otcem Jiřím pak pokračujeme ve sledování 2. dílu filmu o sv. Bernadetě, při kterém cesta ubíhá velice dobře a než se nadějeme, je tu docela hladký průjezd Vídní a při opouštění dálnice někde u Wolkersdorfu zpíváme „Vesel se Nebes

Královno“ a rekapitulujeme takřka „letecký“ zájezd na ojedinělou životní příležitost – osobní účast na svatořečení dvou papežů a krátce po poledni přistáváme na benzince Avanti v Mikulově, kde nás opouští pět poutníků z jižní Moravy a my pokračujeme směr Brno.

Ještě u Rajhradu doplníme pohonné hmoty a blízkosti brněnské Zvonařky se loučíme s poutníky, kteří vystupují v Brně. Přesně ve 14 hodin přistáváme u sídla CK MIKLASTOUR v Prostějově, kde nás vítá provozní ředitelka paní Miklasová a s ní s půlhodinovým náskokem před námi i ředitel CK pan Miklas, který se svou skupinou odjížděl z Říma včera krátce po 17. hodině.

Co říci závěrem? Hlavně poděkovat. Poděkovat za to, že žijeme v době, ve které jsme mohli být a zažít vynikající papeže jako Jana XXIII., Pavla VI., Jana Pavla I., Jana Pavla II., Benedikta XVI. a nyní papeže Františka. U dvou z nich jsme mohli být očitými svědky při jejich svatořečení ve Věčném městě. I když to bylo náročné, bylo to krásné.

Nezbývá než poděkovat CK Miklastour za zorganizování zájezdu, řidičům firmy HNÁT z Radiměře p. Svobodovi a Procházkovi za perfektní výkon za volantem i v autobusové „kuchyni“, p. Ovesnému za profesionální pomoc naší Marušce a všem pak za přízeň a dochvilnost.

S přáním všeho dobrého a v naději na setkání při některé z dalších poutí

Alena a Václav Adamovi

Pro úplnost si dovoluujeme přiložit několik informací, tak jak jsme je získali ze stránek TV NOE, resp. Wikipedie

Jan XXIII.

Narodil se jako prvorozený syn a čtvrté ze čtrnácti dětí chudého pachtýře Giovanniho Battisty Roncalliho a jeho ženy Marianny Giulie, rozené Mazzolla. Na kněze byl vysvěcen v roce 1905. V roce 1915 byl odveden do italské armády jako ošetřovatel a kaplan s hodností seržanta. V roce 1921 jej papež Benedikt XV. jmenoval předsedou Společnosti pro šíření víry.

V roce 1925 ho papež Pius XI. vysvětil na biskupa, jmenoval titulárním biskupem aeropolským (jako biskupské heslo si Roncalli zvolil *Oboedientia et pax* – Poslušnost a mír) a vyslal jej jako apoštolského visitátora do Bulharska. Zde se projevilo jeho diplomatické nadání a schopnosti. V letech 1935–1944 zastával post apoštolského delegáta v Turecku a Řecku.

Během 2. světové války vyvinul velké úsilí na pomoc lidem postiženým válkou. Vyjednal se západními spojenci přísun humanitární pomoci (léky a potraviny) pro Němci okupované Řecko, což se setkal s vysokým oceněním. S neoficiální pomocí německého velvyslance v Turecku Papena dokázal zabránit Turkům ve vydání několika set židovských uprchlíků zpět do Německa.

V roce 1944 ho papež Pius XII. jmenoval apoštolským nunciem v Paříži, jejíž nová vláda byla antiklerikální. Brzy se mu podařilo napjaté vztahy normalizovat a zredukovat požadavky vlády na odvolání 33 údajně kolaborujících biskupů a arcibiskupů na 3 skutečně kolaborující.

Během svého pobytu ve Francii byl jmenován kardinálem. Krátce poté se stal patriarchou benátským.

Dne 28. října 1958 jej konkláve kardinálů nečekaně zvolilo nástupcem po papeži Piu XII. Předpokládalo se, že vzhledem k vysokému věku a chatrnému zdraví bude papežem spíše přechodným. Zvolil si jméno Jan XXIII. (Jméno Jan bylo naposledy použito v 15. století jedním ze vzdoropapežů (Baldassare Cosa – Jan XXIII. (vzdoropapež)), na něhož se nebere při číslování zřetel. Fakt, že přes 500 let žádný papež nepřijal jméno Jan, je pravděpodobně důsledkem kontroverzních činů a úlohy tohoto vzdoropapeže. Rozhodnutí papeže Jana XXIII. nepřijmout jméno Jan XXIV. je chápáno jako potvrzení toho, že Baldassare Cossa nebyl právoplatným papežem. Jan XXIII. si údajně zvolil jméno Jan mimo jiné i proto, aby je po 500 letech očistil.

Jan XXIII. se ukázal být radikálně jiný než jeho předchůdci. Byl známý svým smyslem pro humor, nekonvenčností a zanedbáváním protokolu a bezpečnostních opatření. Proslavené jsou jeho návštěvy věznic a tajné výlety mimo Vatikán, které přinášely starosti veliteli jeho osobní gardy.

Jan XXIII. omezil konfrontační antikomunistický kurs svých předchůdců a navázal na jejich úsilí v boji za mír ve světě a v oblasti ekumenismu. Omezil mnoho ceremoniálních zvyklostí a zrušil několik set let platnou kvótu omezující počet kardinálů na 70. Svolal druhý vatikánský koncil, který měl přiblížit katolickou církev modernímu světu, a jeho první polovině předsedal. V jeho průběhu zemřel na rakovinu žaludku.

Blahořečení a svatořečení

Papeř Jan Pavel II. roku 2000 prohlásil Jana XXIII. za blahoslaveného. Papeř František 5. července 2013 přijal návrh Kongregace pro svatořečení, aby byl Jan XXIII. svatořečen, a přiklonil se k názoru, že ke kanonizaci postačí jeden zázrak, který byl uznán při procesu blahořečení.^[2] Prohlášen za svatého bude společně s Janem Pavlem II. 27. dubna 2014.^[1]

Pavel VI.

Stačilo málo a papeř Pavel VI., od jehož úmrtí uplyne 6. srpna 35 let, se do nejvyšší církevní funkce nedostal. Kdyby totiž bylo v roce 1920 záleželo jen na představeném semináře v Bescii, nebyl by Giovanni Battista Montini vysvěcen ani na kněze. "Kandidát je příliš slabý," radil biskupovi. "Pak jej vysvětime pro nebe," rozhodl biskup striktně a zachránil tak osud pozdější hlavy církve.

Montini (pozdější Pavel VI.) působil v římské kurii, v roce 1954 se stal milánským arcibiskupem a v roce 1958 kardinálem. Během svého papeřského pontifikátu (1963 až 1978) poctivě plnil cíle, které si určil: pokračování druhého vatikánského koncilu, dialog s východními církvemi, otevřenost k odloučeným křesťanským církvím na Západe a dialog církve s měnícím se moderním světem.

Papeř Pavel VI. se dožil 80 let. Po něm nastoupil do čela církve jeho krajan Albino Luciani, pod jménem Jan Pavel I.

Jan Pavel I.

Povahově byl podobný Janu XXIII. – i on měl přátelské vystupování a smysl pro osobitý humor.^[zdroj?]

Přes velmi krátké trvání svého pontifikátu Jan Pavel I. stihl udělat několik změn. Zrušil užívání majestátního plurálu My v papeřských prosloveh a dokumenteh a omezil nemoderní a pompézní tradice doprovázející uvedení papeže do úradu. Kladl velký důraz na tu část povinností papeže, která je vyjádřena v titulu *Servus servorum Dei* (služebník služebníků Božích).

Představoval konzervativce v otázkách morálky, ale reformátora a pokrokáře v oblasti církevních struktur a pojetí poslušnosti v církvi. V obou oblasteh připravoval nové encyklyky, ale vznikly pouze malé zlomky přípravných textů, které krom výše uvedených zobecnění nedovolují udělat si přesnější představu o jeho plánech.

Každopádně jeho plány narážely na odpor některých kardinálů Kurie, kteří mu vyčítali malý smysl pro zodpovědnost, nedostatek diplomatických zkušeností a přílišné volnomyšlenkářství.

Jeho pontifikát ukončila náhlá smrt v noci z 28. na 29. září 1978. Jako její příčina bylo stanoveno srdeční selhání. Tělo bylo balzamováno, což znemožnilo pitvu; Vatikán to odůvodnil tak, že jeho zákony pitvu papeže zakazují.

Nesporným faktem je, že Jan Pavel I. měl zdravotní potíže již dříve a v posledních dnech si stěžoval na velmi namáhavý program.

Spekulace o jeho smrti

Brzo po jeho smrti se objevily pověsti, že nebyla přirozená – většinou se naznačuje, že byl otráven; zesílily poté, co byl za jeho nástupce vybrán poněkud konzervativnější Karol Wojtyła. Postava Jana Pavla I. se objevuje ve třetí části filmové trilogie Francise Forda Coppoly Kmotr, kde se papež stane obětí spiknutí špiček tehdejší církve se sicilskou mafií. Pro tyto teorie však neexistují žádné přímé důkazy.

Jan Pavel II.

Blahoslavený Jan Pavel II. (latinsky *Ioannes Paulus*, italsky *Giovanni Paolo*, vlastním jménem *Karol Józef Wojtyła* [karol juzef vojtyua], 18. května 1920 Wadowice – 2. dubna 2005 Vatikán) byl polský katolický duchovní, pomocný biskup (1958–1963) a arcibiskup (1963 až 1978) krakovský, od roku 1967 kardinál a od 16. října 1978 až do své smrti papež.

Jako papež hrál významnou roli ve světové politice, je mu přisuzován podíl na zhroucení komunistických režimů ve střední a východní Evropě,^{[1][2]} také i na zlepšení vztahů katolické církve s judaismem a východními a anglikánskými církvemi. Během svého pontifikátu navštívil 129 zemí, více než kterýkoliv jeho předchůdce. Jako papež hodně podporoval mariánskou úctu a zdůrazňoval povolání ke svatosti. Svatořečil a blahořečil více lidí, než všichni jeho předchůdci dohromady. Navázal taktéž na učení svých předchůdců v oblasti sexuální morálky a ochrany lidského života. Mnohokrát, zejména ve svých katechezích a v encyklice *Evangelium vitae*, jednoznačně potvrdil tradiční církevní stanovisko morální nepřipustnosti interrupce, antikoncepce a eutanazie. Mezi mnoha jím svatořečenými a blahořečenými osobami bylo i několik Čechů a Češek: sv. Anežka Česká, sv. Zdislava z Lemberka a sv. Jan Sarkander mezi svatými, bl. Marie Antonína Kratochvílová, bl. Marie Restituta Kafková, bl. Metoděj Dominik Trčka a bl. císař a král Karel I. mezi blahoslavenými.

Papežem

Podpora na konkláve v říjnu 1978 byla rozdělena mezi dva silné kandidáty: Giuseppe kardinála Siriho, janovského arcibiskupa a Giovanni kardinála Benelliho, florentského arcibiskupa a blízkého přítele papeže Jana Pavla I. V prvních kolech byl Benelli jen devět hlasů od vítězství. Wojtyła zachránil volby jako kompromisní kandidát, částečně s podporou kardinála Franze Königa a některých dalších kardinálů, kteří předtím podporovali kardinála Giuseppe Siriho.

Karola Wojtyłu zvolili kardinálové papežem 16. října 1978 jako 264. papeže v dějinách církve, jako prvního neitala po 455 letech od smrti Hadriána VI. z holandského Utrechtu a zároveň vůbec prvního Slovana. Karol Wojtyła si zvolil jméno Jan Pavel II. na počest svého předchůdce Jana Pavla I. Jeho apoštolským papežským heslem bylo: *Totus tuus* (zcela tvůj) – papež byl mariánským ctitelem a toto heslo převzal ze zásvětné modlitby svatého Louise Maria Grigniona de Montfort. Spolu s ním do Vatikánu přišel jeho osobní sekretář Mons. Stanisław Dziwisz, o jehož skutečném vlivu na papeže se dodnes vedou dohady.

Dne 13. května 1981 byl na Jana Pavla II. spáchán atentát, jeho původcem byl Turek Mehmet Ali Ağca. Jan Pavel II. byl vážně zraněn, ale atentát přežil. Italská vyšetřovací komise dospěla k závěru, že pokus o vraždu zorganizovala sovětská KGB za pomoci bulharské tajné služby.^[4] Později atentátníka navštívil ve vězení a odpustil mu. Ali Ağca byl propuštěn z tureckého vězení (zde si odpykával trest za jiné trestné činy) teprve roku 2005, těsně po papežově pohřbu, jehož se kvůli zákazu vězeňské správy nemohl zúčastnit, ač o to projevil zájem.

12. května 1982 se Jana Pavla II. pokusil v portugalské Fátimě zavraždit konzervativní španělský kněz Juan Fernández Krohn. Ten byl odpůrcem Druhého vatikánského koncilu a následujících změn v církvi, Jana Pavla II. považoval za komunistu a agenta KGB, jehož cílem je rozvrátit církev zevnitř. Na papeže zaútočil nožem, ale podařilo se mu ho zranit jen rukou.^[5]

Provedl změnu v organizaci a pravidlech papežské volby (1996), nejzávažnější změnou bylo rozhodnutí, že pokud ani ve třech sériích skrutinií (33-34 kol) nikdo nezíská dvě třetiny hlasů, stačí ke zvolení papeže prostá většina hlasů. Změna byla kritizována jako faktické totální zrušení potřeby dvoutřetinové většiny a jeho nástupce Benedikt XVI. ji v červnu 2007 zrušil.

Jan Pavel II. se pokusil vyřešit společensko-církevní krizi, typickou pro období 70. let, která kupř. znamenala citelnou ztrátu zájmu veřejnosti o dění v církevním životě. Nový papež propagoval realistický přístup, konzervatismus a návrat k církevní autoritě. Vyplnil tak podstatu jevů a činů typických pro přicházející období 80. let. Jan Pavel II. od počátku svého pontifikátu věnoval velkou pozornost zahraničním cestám (104 – poslední v roce 2004), cestám po Itálii (146) i po římské diecézi (748) a aktivnímu zájmu o světové politické dění vůbec, což se stalo jednou z jeho hlavních charakteristik. Jeho význam v řešení otázek vztahu západního a východního bloku je nepřehlédnutelný, stejně jako jeho aktivní role v pádu komunistických režimů ve východní Evropě, zejména v Polsku.

Významně se také podílel na mezináboženském dialogu s příslušníky jinověrných církví a přispěl k uvědomění a toleranci vůči ostatním náboženstvím, zvláště pak v případě ožehavého islámu.

V roce 1988 letech vyhlásil exkomunikaci Mons. Marcela Lefebvra, zakladatele hnutí Kněžského Bratrstva sv. Pia X. FSSPX a čtyř jím nově vysvěcených biskupů. Těm později papež Benedikt XVI. účinky exkomunikace prominul.

Ve srovnání s předchůdci Jan Pavel II. během svého pontifikátu blahoslavlil nebo svatořečil obrovské množství osob (celkem 1435 blahoslavených).

Jako jeden z mála papežů 20. století prováděl třikrát veřejný exorcismus.

Posledních několik let svého života měl vážné zdravotní problémy (Parkinsonova choroba, artritida), takže se objevily spekulace o jeho možné rezignaci. I přes vážný zdravotní stav však Jan Pavel II. vytrval ve funkci papeže až do smrti, protože by s ohledem na jeho velkou autoritu část věřících rozhodnutí o vzdání se pontifikátu nemusela akceptovat a uznávali by ho stále za papeže, čímž by římskokatolické církvi hrozil rozkol. Kromě toho se také uváděly informace, že Jan Pavel II. také tímto způsobem chtěl ukázat, že s nemocemi je nutné bojovat a nevzdávat se, což mělo být příkladem pro další nemocné věřící.

Dne 17. září 2005, téměř půl roku po jeho smrti, zveřejnil Vatikán podrobný popis posledních měsíců papežova života – sahá od ledna, kdy se zdravotní stav Jana Pavla II. zhoršil, až po několik dnů po jeho smrti. Text má přibližně 220 stran. Podle těchto zápisů byla poslední papežova slova „*Pozwólcie mi iść do domu Ojca*“ (Nechte mne odejít do Otcova domu).

Posmrtné pocty

Beatifikace

Brzy po smrti Jana Pavla II. se rozšířily požadavky, aby byl okamžitě prohlášen za svatého (již na jeho pohřbu volal dav heslo "*Santo Subito*" – "Ať je svatý ihned"^[61]). To je však podle církevního práva nemožné. Je vyžadováno splnění přísných podmínek a složitý beatifikační a kanonizační proces.

Dne 13. května 2005 bylo oznámeno, že vzhledem k "výjimečným okolnostem" bude ihned zahájen beatifikační proces bez ohledu na předepsanou pětiletou prodlevu mezi smrtí kandidáta a zahájením procesu. Samotný složitý proces beatifikace a kanonizace však nebyl nijak zjednodušen. 19. prosince 2009 papež Benedikt XVI. prohlásil svého předchůdce za "Ctihodného", neboť vedl "hrdinský a ctnostný život". 14. ledna 2011 bylo oznámeno, že došlo ke splnění všech nezbytných podmínek a 1. května 2011 byl Jan Pavel II. blahoslaven.^[71] Jan Pavel II. se tak stal nejrychleji blahoslaveným papežem v církevních dějinách.^[81] Papežův blízký přítel, kardinál Stanisław Dziwisz k tomu již dříve řekl: "*Bude to pro nás velká radost, až bude oficiálně blahorečen, ale již teď ho pokládáme za svatého.*"^[61] Liturgické slavení památky blahoslaveného Jana Pavla II. připadá na 22. října. To je den, kdy byl jako papež uveden do úřadu.

Blahorečení proběhlo navzdory zákonům v rekordním čase

Důkazem jeho popularity byly mnohem více než řada vyznamenání a ocenění, která během života získal, obrázky, jež obletěly svět 2. dubna 2005, kdy dlouhodobě těžce nemocný papež skonal. Náměstí sv. Petra ve Vatikánu se tehdy zaplnilo tisíciobně jeho obdivovatelů ze všech koutů světa. Ti na místě setrvali ještě mnoho dní, minimálně do 8. dubna, kdy byl papež pohřben za účasti 200 hlav různých států v kryptě pod bazilikou svatého Petra.

Kromě posmrtných poct, jako bylo například pojmenování řady institucí, organizací a objektů jeho jménem, se mu dostalo také oficiálního uznání v podobě blahorečení. Celý proces započal pouhých 87 dní po jeho smrti, což bylo dosud nejkratší období, jež ani nesplňovalo potřebnou pětiletou prodlevu.

Jeho nástupce Benedikt XVI., který měl proces beatifikace na starosti, mu oficiálně připsal potřebný zázrak, kterým bylo vyléčení francouzské řádové sestry Marie Simon-Pierre, která stejně jako Jan Pavel II. trpěla Parkinsonovou chorobou a dva měsíce po jeho skonu se bez vnější příčiny uzdravila.

Kanonizace

Dne 5. července 2013 Vatikán oznámil, že Jan Pavel II. bude svatořečen.^[91] Za svatého bude prohlášen společně s papežem Janem XXIII. 27. dubna 2014, tedy o druhé neděli velikonoční, kterou Jan Pavel II. ustanovil nedělí Božího milosrdenství.^[101]

Proces blahorečení: (význam)

Zesnulí křesťané, kteří žili svatě, mohou být církevně uctíváni, jakmile je uzavřen určitý proces uznání (proces blahorečení). Kromě svatosti života jsou předpokladem blahorečení i zvláštní důkazy milosti Boží, např. to, že Bůh na přimluvu těchto spravedlivých učinil některé zázraky. Blahorečený světec je pak nazýván "blahoslaveným". Na rozdíl od kanonizovaných světců, uctíváných v celém katolickém světě, je církevní kult blahoslavených většinou omezen, např. na diecézi, zemi, řádové společenství atd. Blahorečení bývá předstupněm kanonizace (prohlášení za svatého). Tak byla např. Anežka Česká prohlášena za blahoslavenou papežem Piem IX. roku 1874 a kanonizována v listopadu 1989 papežem Janem Pavlem II.

Proces kanonizace: (význam)

Reforma kanonického práva roku 1983 přinesla změnu i v procesu kanonizace.

Zkoumání začíná na diecézní úrovni a biskup schvaluje zkoumání ctností člověka, který je „podezřelý“ z toho, že byl svatý. Toto zkoumání musí schválit také Vatikán a nesmí začít dříve než pět let po smrti daného člověka, avšak papež má pravomoc tuto dobu zkrátit (jak se stalo třeba v případě Matky Terezy).

Po ukončení tohoto kroku je zkoumaná osoba prohlášena za služebníka Božího a celé zkoumání se přesouvá na Kongregaci pro svatořečení. Ta přiděluje postulátora, jenž shromažďuje potřebné informace o daném kandidátovi. Kongregace poté může navrhnout papeži, aby služebníka Božího označil za ctihodného.

Další postup záleží na tom, zda byl ctihodný mučedníkem. Byl-li jím, papež pouze vydá prohlášení o mučednictví, které umožňuje beatifikaci, po které mučedník dostává přízvisko blahoslavený a den v církevním kalendáři. Pokud mučedníkem nebyl, je zapotřebí autentického zázraku na jeho přimluvu; jedná se většinou o zázračné uzdravení, jehož objektivitu lze určitým způsobem prokázat.

Aby mohl být blahoslavený prohlášen za svatého, je potřeba ještě jednoho zázraku. Prohlášení o svatosti dané osoby je považováno za neomylné, prohlášení o blahoslaveném či ctihodném nikoli. Svatý pak může být předmětem veřejné úcty po celém světě, nikoli pouze v místní diecézi, a dostává také datum v církevním kalendáři platném pro celou církev.

Zpráva z TV NOE – pátek 25. dubna 2014

Minimálně 500 tisíc lidí, maximálně milion je odhad účasti na nedělní (27. dubna 2014) mši se svatořečením Jana XXIII. a Jana Pavla II.

Oznámil to zástupce magistrátu města Řím Maurizio Pucci. Pouze z Polska podle něj do Říma dorazí 1700 autobusů, 58 charterových letadel a pět vlaků. Podle Mons. Liberio Andreatty, který vede vatikánskou organizaci starající se o poutníky *Opera Romana Pellegrinaggi*, je obtížné stanovit přesné odhady. „*Přesný počet věřících vám řeknu den poté,*“ zertoval Andreatta s novináři a dodal, že na základě předchozích akcí a odhadů je možné hovořit o 500 až 800 tisících lidí, čísla se však mohou blížit až k milionu.

Liturgie svatořečení Jana XXIII. a Jana Pavla II. se zúčastní až 150 kardinálů a tisíc biskupů. Pozvání dostal i emeritní papež Benedikt XVI., který však dosud svou účast nepotvrdil.

Mši svatou s kanonizací Jana XXIII. a Jana Pavla II. bude s papežem Františkem v neděli 27. dubna 2014 koncelebrovat 130 - 150 kardinálů a zhruba tisíc biskupů. Oznámil to vatikánský tiskový mluvčí Federico Lombardi. Ve vyhrazeném prostoru na Svatopetrském náměstí bude také 6 tisíc kněží.

Co se týká přítomnosti emeritního papeže Benedikta XVI., uvedl Lombardi následující: *„Zatím nepotvrdil svou účast na obřadu svatořečení. Emeritní papež je pozván a budeme šťastní, když přijde. Respektujeme zároveň jeho svobodu a to, jestli se v ten den bude cítit při síle.“*

Během uplynulého roku emeritní papež téměř nevystupoval na veřejnosti. V jednom dopise napsal: *„Jako svůj jediný a poslední úkol vidím, abych podpíral Františkův pontifikát modlitbou.“* Podle Lombardiho není také zatím jasné, jaké bude případné místo emeritního papeže v průběhu mše svaté: *„Bude to dobře promyšlené, nechejme to tak trochu jako překvapení nedělního dne.“*

Bohoslužby se také zúčastní oficiální delegace z 90 zemí světa, dosud je potvrzena účast 24 hlav států. Mezi nimi budou např. španělský král Juan Carlos s královnou Sofií, polský prezident Bronisław Komorowski nebo italský prezident Giorgio Napolitano.

Události se zúčastní také představitelé nekatolických církví i jiných náboženství. V neděli budou na Svatopetrském náměstí přítomní např. zástupci pravoslavných křesťanů a anglikánů, podle Lombardiho se však nebude jednat o oficiální delegace. *„Bude zde jistě také důležitá skupina židovských zástupců, kteří si váží těchto dvou papežů, zvláště důležitých pro vztah se židovským národem,“* uvedl vatikánský tiskový mluvčí s tím, že touhu zúčastnit se liturgie projevíli také muslimští představitelé.

Římská diecéze bude od pátku (25. dubna 2014) pořádat přípravná modlitební setkání. V sobotu v 17 hodin pak začne modlitební vigílie v bazilice sv. Pavla za hradbami, po níž bude následovat eucharistická adorace a výstava předmětů spojených s Janem XXIII. a zahájením II. vatikánského koncilu. Právě v tomto chrámu Jan XXIII. oznámil úmysl koncil svolat. V kostelích v centru Říma proběhne ze soboty na neděli modlitební noc.